

[Ministeren for offentlige arbejder.]

betalte statskassen selskabets afdrag på lånet i hvert af årene 1951-55, begge inklusive.

Ordnningen blev imidlertid ikke forlænget i 1955, da SAS' driftsresultater på daværende tidspunkt var så tilfredsstillende, at DDL mente at kunne undvære denne økonomiske støtte.

Som det mere udførligt er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, er den økonomiske situation ved overgangen til jetalderen ret anstrengt for SAS — dette gælder i øvrigt ikke alene for SAS, men også for andre luftfartsselskaber — og DDL har derfor andraget om, at statens udredelse af afdragene på ny må kunne ske efter samme retningslinjer som i 1950.

Det er af hensyn til et effektivt og gnidningsløst samarbejde mellem de 3 moderselskaber i SAS nødvendigt, at der består en vis ensartethed med hensyn til omfanget af de forpligtelser, der påhviler dem. En sådan ensartethed har imidlertid ikke været til stede, idet de forpligtelser, der påhviler DDL, og som ikke kan videreføres til SAS, er noget tungere end de tilsvarende forpligtelser for de to andre moderselskaber, som har kunnet opnå lån på gunstigere afdrags- og rentevilkår, og det foreslås derfor, at ministeriet for offentlige arbejder bemyndiges til i hvert af årene 1959-1963, begge inklusive, efter anmodning fra DDL af statskassens midler at udrede et beløb på indtil 1 670 000 kr., svarende til afdraget på det nævnte obligationslån.

For de i henhold til denne bestemmelse eventuelt udredede beløb udsteder selskabet til staten aktier, benævnt B-aktier, med ret til dækning forud for den almindelige aktiekapital (A-aktierne) i tilfælde af likvidation. Der knyttes ikke stemmeret til B-aktierne, der skal have andel i udbytte på samme måde som A-aktierne.

Jeg vil i forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag henlede opmærksomheden på den betydning, der må tillægges SAS' virksomhed ud fra såvel fællesnordiske som nationale, beskæftigelsesmæssige og valutariske synspunkter, og jeg vil ligeledes gerne fremhæve, at SAS i modsætning til mange af selskabets konkurrenter ikke modtager stats-tilskud fra de skandinaviske stater, bortset

fra et mindre tilskud i Norge til opretholdelse af Nordnorgeruten.

Endelig skal jeg nævne, at der ikke indtil dato har været gjort brug af de hidtil vedtagne garantiordninger.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til lov om radiospredning.

(Foregående del af forhandlingen findes i tidenden sp. 3952).

Forhandlingen genoptoges.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg takker alle ordførerne for den velvilje, der kom til udtryk under debatten i går. Selv om der ikke var tilslutning til alle enkeltheder i det fremsatte lovforslag, hvad jeg heller ikke havde ventet, var kritikken, der blev fremført, så udpræget saglig og positiv, at det giver godt håb om, at man under den videre behandling af lovforslaget vil kunne nå frem til en tilfredsstillende løsning, som kan samle alle partier. Det er i øvrigt også meget vigtigt, at radioen, som er den store kulturfaktor i vort folk, bliver tilrettelagt og opbygget på en sådan måde, at denne betydningsfulde institutions ledelse mødes med tillid og forståelse i alle befolkningskredse.

Der var under debatten stort set enighed om at bibeholde Danmarks radio som en statsradio, men det blev dog fra en enkelt side gjort gældende, at fri næring også på dette område måske ville være at foretrække for et statsmonopol. Heroverfor vil jeg gerne sige, at tanken kan lyde besnærende for alle, der i øvrigt er tilhængere af fri næring inden for erhvervslivet. Men jeg tror, man begår en fejl ved at drage forhastede slutninger fra princippet om næringsfrihed inden for handel, industri og andre erhverv og til dette specielle område. Det kan meget vel tænkes, at en monopolradio vil være friere end en såkaldt fri radio, der må og vil tage kampen op med kapitalstærke konkurrenter, for hvem hensynet til ud-